

Hồi 30

Thọ May

Lúc Mã Như Long tỉnh lại, mọi âm thanh đã ngưng, im lặng như bao trùm cả không gian.

Mã Như Long được khiên vào phòng đặt nằm trên chiếc giường duy nhất trong phòng. Đây là lần đầu tiên y nằm trên chiếc giường này.

Tạ Ngọc Luân đang ở cạnh Mã Như Long, trong phòng chỉ có hai người. Mã Như Long gượng cười nhìn cô và hỏi:

- Người đâu?
- Người nào?
- Những người tôi cứu về.

Tạ Ngọc Luân không trả lời mà hỏi ngược lại:

- Ngươi có biết những người đó là ai không?
- Tôi biết, Thiết Chấn Thiên cùng tôi trở vào.
- Ngoài y ra còn ai nữa?

Thái độ của Mã Như Long rất bình tĩnh:

- Còn có Tuyệt Đại Sư.

Tạ Ngọc Luân tỏ ra kích động, cô hỏi dồn:

- Chính ngươi cũng biết mình đã cứu Tuyệt Đại Sư?

Mã Như Long khẽ cười:

- Làm sao tôi không biết được?

Y còn cười được, đúng lúc này chẳng đáng cười mà y cũng cười được ư?

- Ngươi biết à? Ông ấy đã bức bách ngươi không còn đường trốn, lúc nào cũng chực lấy mạng ngươi, mà ngươi còn muốn cứu ông ấy à?

- Tôi đi cứu người, chỉ cần biết ông ấy cũng là người thì chẳng thể bỏ mặc ông trong tay gã điên kia, dù ông có là bạn hay thù cũng thế.

Tạ Ngọc Luân nhìn Mã Như Long bằng ánh mắt khác lạ, qua một lúc sau mới hỏi:

- Ngươi nói thật ư? Hay chỉ làm để cho ta thấy?!

Mã Như Long không đáp, y không muốn trả lời.

Tạ Ngọc Luân bỗng thờ dài:

- Ta vốn không thể tin được ngươi là một người tốt bụng như vậy, nhưng bây giờ chẳng thể không tin.

Tuyệt Đại Sư vẫn im lặng đứng trong góc tiệm tạp hóa bên cạnh một giá gỗ, từ lúc vào tiệm ông vẫn đứng đấy bất động, không nói gì, cũng không nhìn ai khác. Trên mình ông có vết máu, áo bị rách, chứng tỏ ông cũng bị thương, nhưng ông vẫn bình tĩnh trấn định.

Cùng trở vào tiệm tạp hóa với Tuyệt Đại Sư, ngoài Thiết Chân Thiên ra còn có hai người nữa, hình như là cùng nhóm với ông. Nhưng hai người này làm ra vẻ như không thấy Tuyệt Đại Sư đứng đấy, họ đứng cách xa xa, như sợ bị lây một căn bệnh chết người. Hẳn họ cũng biết những người trong tiệm tạp hóa này đều là tử địch của Tuyệt Đại Sư, nên không muốn bị liên lụy. Tuyệt Đại Sư cũng chẳng thèm nhìn họ, đôi mắt ông như vô hồn không nhìn thấy ai cả.

Người lên tiếng đầu tiên là Đại Uyên:

- Tôi biết đại sư lưu lại đây hẳn rất khó chịu, nhưng chỉ cần đại sư chịu ở lại thì chúng tôi cũng không ép đại sư trở ra ngoài.

Tuyệt Đại Sư im lặng.

Đại Uyên lại nói:

- Đại sư phải chăng có chuyện muốn nói?

Ông đột nhiên lên tiếng:

- Phải, nhưng điều ta muốn nói chỉ có thể nói với một người.

- Ai?

- Mã Như Long.

Căn phòng nhỏ trông bừa bộn nghèo nàn, Mã Như Long đã ở nơi đây gần bốn tháng. Lúc này trong phòng chỉ có hai người, Tuyệt Đại Sư cuối cùng đã gặp riêng Mã Như Long.

Ông lên tiếng:

- Lần này nhờ thí chủ cứu bản đạo, nếu không cũng chưa chắc ta an toàn thoát khỏi loạn đao trận. Nhưng bản đạo quyết không vì việc này mà bỏ qua thí chủ đâu, nếu ta còn sống và thí chủ còn sống, thì ta vẫn không buông tha thí chủ được.

- Mã Như Long nở nụ cười, điềm đạm nói:

- Tại hạ cứu đại sư chẳng phải vì muốn đại sư tha cho tại hạ, nếu không thì cần gì phải cứu đại sư?

Y bỗng thờ dài:

- Tuy vậy, chỉ e rằng tất cả chúng ta không sống còn được đến sáng mai.

Tuyệt Đại Sư nói:

- Nhưng bây giờ chúng ta vẫn chưa chết, thợ may chưa đến, đồ điểm trang chưa đưa, thì gã điên kia tạm thời sẽ không xông vào đây.

- Cũng mong là như vậy.

- Nhất định là thế, bản đạo biết tính gã điên ấy, hẳn đã xem chúng ta như cá trong lưới, không vội gì lấy mạng chúng ta.

Ông lại nói thêm:

- Do đó không chừng chúng ta hãy còn cơ hội trốn ra, cho nên điều bản đạo muốn nói với thí chủ là bất luận mai sau giữa hai ta có là bạn hay thù, thì trong lúc này ta đồng ý để thí chủ quyết định mọi việc. Trong đời bản đạo chưa từng phải nghe lệnh của ai, lần này là ngoại lệ.

Mã Như Long chăm chú nhìn Tuyệt Đại Sư, lâu lắm mới lên tiếng:

- Đây là điều đại sư muốn nói với tại hạ?

- Phải.

Cùng Mã Như Long trở vào, ngoài Thiết Chân Thiên và Tuyệt Đại Sư, còn có hai người.

Một trong hai người đó là Vương Vạn Võ. Một bên vai của y bị gãy, nhưng y lại không mất mạng dưới đường đao cong chết người kia.

Lúc Đại Uyển dẫn Tuyệt Đại Sư vào gặp Mã Như Long, Vương Vạn Võ bỗng hỏi Thiết Chân Thiên:

- Ta biết người huynh đệ của ngươi đã rơi vào tay Tuyệt Đại Sư, không lẽ ngươi không muốn biết y sống chết ra sao ư?

- Muốn chứ.

- Vậy sao ngươi không hỏi?

- Ta không thể hỏi, mà cũng không muốn hỏi. Ta e rằng huynh đệ của ta đã chết trong tay lão trọc ấy.

- Nếu Thiết Toàn Nghĩa đã chết dưới tay Tuyệt Đại Sư, nhất định Thiết Chân Thiên sẽ không bỏ qua.

Y nói:

- Nhưng ta không thể giết lão trọc, Mã lão đệ đã cứu lão ấy trở vô, thì ta đâu thể sát hại lão lần nữa.

Lúc này Đại Uyển đã trở ra ngoài phòng, Vương Vạn Võ đột nhiên nói với cô:

- Tôi cũng muốn gặp riêng Mã Như Long.

Đại Uyển hỏi:

- Người cũng có chuyện chỉ nói riêng với Mã công tử thôi à?

Vương Vạn Võ gật đầu. Y vừa gật đầu, mắt vừa nhìn Thiết Chấn Thiên, bởi y biết Thiết Chấn Thiên sẽ lên tiếng.

Thiết Chấn Thiên quả nhiên hỏi:

- Người có biết nhờ đâu mà người không bị chết chạng?

Vương Vạn Võ đáp:

- Ta không chết là nhờ người bảo vệ, tuy lúc trước chúng ta đối đầu, nhưng bây giờ người chừng như đã xem ta là bạn.

- Nhưng những điều người muốn nói, chỉ có thể kể cho Mã Như Long nghe, tại sao không nói cho ta nghe được? Hiển nhiên người không tín nhiệm ta.

- Ta tin người, nhưng ta tin Mã Như Long hơn, bởi vì Tuyệt Đại Sư cũng tin y, mà Tuyệt Đại Sư đâu phải bạn của y. Nếu cả bạn lẫn thù đều tin tưởng Mã Như Long, người khác làm sao không tín nhiệm y?

Thiết Chấn Thiên bất chợt phá cười lớn, y vỗ mạnh vào vai Vương Vạn Võ:

- Được, người nói hay lắm, người vào đi.

Mã Như Long cũng không ngờ Vương Vạn Võ lại muốn gặp riêng mình, càng không ngờ câu đầu tiên y thổ lộ là một bí mật không tưởng tượng được.

Vương Vạn Võ thì thầm:

- Tôi còn sống chẳng phải nhờ Thiết Chấn Thiên bảo vệ, mà vì Vô Thập Tam không muốn giết tôi. Đạn Chỉ Thần Công "phi thạch đả huyết" của Vô Thập Tam tuy đã luyện đến mức khó ai bì kịp, tên hầu Ba Tư của y lại xuất thủ thần tốc, nhưng thật ra những người bị giết không phải hoàn toàn do đá bắn ra và đao cong chém xuống.

- Không phải sao?

- Những người ấy bị chết, là vì ít nhất đến phân nửa nhóm đã bị mua chuộc rồi. Ví dụ như Trương Tam và Lý Tứ là bạn, nhưng Trương Tam đã bị mua chuộc mà Lý Tứ không hề hay biết. Khi đao cong chém tới, Lý Tứ chết dưới đường đao, người khác chỉ cho rằng Lý Tứ không tránh nổi đường đao ấy, phải chạng?

- Phải!

- Lại có người nhìn thấy Vô Thập Tam búng hắc thạch ra, hẳn cho rằng Lý Tứ chết vì bị Vô Thập Tam dùng thuật cách không điểm huyết nên không tránh khỏi bị đao chém, phải không?

- Đúng vậy.

- Thực sự không phải thế, Lý Tứ chẳng phải chết vì bị đá điểm trúng huyết, mà vì bị Trương Tam thừa cơ hỗn loạn điểm huyết không chế.

Vương Vạn Võ nói thêm:

- Tôi nói cho các hạ nghe chuyện này, vì không muốn các hạ đánh giá thấp võ công của Vô Thập Tam, nhưng cũng không nên xem y như thần nhân.

Mã Như Long hỏi:

- Làm thế nào các hạ biết được bí mật này?

Vương Vạn Võ cười gượng gạo:

- Vì tôi cũng bị Vô Thập Tam mua chuộc, cho nên tôi không chết.

- Tại sao các hạ nói cho ta nghe bí mật này?

- Vì tôi tin các hạ, bây giờ tôi đã biết chắc các hạ sẽ không bán rẻ bất cứ ai.

Cùng nhóm Mã Như Long trở vào tiệm tạp hóa, còn có một người. Nhìn y tuổi tác không lớn, cũng không nhỏ lắm, tướng mạo trung bình, không anh tuấn cũng không khó nhìn. Y phục của người này cũng vừa phải, không quá sang trọng, cũng không quá nghèo nàn. Hạng người này mỗi ngày ai cũng gặp không biết bao nhiêu người.

Lúc này y vẫn còn sống, rất có thể vì ngoại hình của y nhìn quá tầm thường. Chỉ có một số ít người mới hiểu được "tầm thường" đôi lúc là một tấm mộc che chở rất tốt, đôi lúc hiệu lực còn quá mức bình thường nữa.

Đại Uyển là một trong số ít người nhận ra điều này, cô vẫn chú ý đến kẻ "tầm thường" này, bỗng nhiên cô hỏi y:

- Xin hỏi quý danh?

Kẻ "tầm thường" khẽ cười, gật đầu chào, rồi lại lắc lắc đầu.

Đại Uyển lại hỏi:

- Các hạ không nghe được lời tôi nói, hay không nói được?

Người kia vẫn trả lời cùng một cách, lại cười, gật đầu, rồi lắc đầu.

Chẳng ai rõ ý của người này, Đại Uyển cũng không hiểu. Hay ý của y là làm cho người khác không hiểu?

Đại Uyên bỗng nở nụ cười:

- Dĩ nhiên các hạ không phải điếc, cũng không phải bị câm, chỉ là không muốn xưng danh tính ra đây. Tôi hỏi, các hạ có thể không nói, nhưng chờ đến người khác hỏi, thì lúc ấy muốn không nói cũng khó đấy.

Kẻ "tâm thường" đột nhiên hỏi lại Đại Uyên:

- Các vị có phải đang chờ một người chăng?

- Chờ ai?

- Chờ một thợ may mà Vô Thập Tam gửi đến để may áo mới cho một vị cô nương họ Tạ.

Đại Uyên chăm chú nhìn y:

- Làm thế nào các hạ biết Vô Thập Tam muốn gửi thợ may đến đây?

- Tiểu nhân biết chứ, còn biết là thợ may đã đến rồi, chẳng những đem đủ hàng gấm lụa cùng trang sức đến, mà còn đem đến kiệu hoa nữa.

- Người thợ may ấy đang ở đâu?

Kẻ "tâm thường" bỗng nở một nụ cười không bình thường lắm:

- Thì ở đây, tiểu nhân chính là người thợ may ấy.